

føge at omsætte sin Reservecfond; thi det er mindre heldigt, at den som nu ikke gjør nogen videre Nytte, og der heller ingen Sikkerhed gives for, at den kan komme til at tjene som Reservecfond i et afgjørende Dieblif. Man mag dog hellere omsætte den til en Gjenstand, der indirekte gjør Landet stor Nytte og forøger dets Skatteevne; men det Naturligste synes mig forresten at være, at man tilintetgjorde en Del af denne lidet nyttige Masse af 4 pCt. kongelige Obligationer, og i deres Sted udstedte, et Jernbanelaan med en Amortisation og en lidt høiere Rente end 4 pCt. Jeg tror, at der derved kunde staffles Penge i Statskassen, som ikke ville komme ved Hjælp af de ulykkelige 4 pCt. Obligationer.

Formanden: Det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

N. Hansen: Jeg frasalder Ordet.

Ordføreren: Hvad der efter den Række af Udtalelser, som vi have hørt med Hensyn til Forslaget under Nr. 16 om Forbindelsen over Limfjorden, kunde være Anledning for mig til at udtale, navnlig til det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein); er fuldstændig blevet udtalt af den høitærede Minister, og jeg skal derfor indskrænke mig til at fremhæve, at der her kun er Tale om at tilveiebringe en midlertidig, men rimeligvis ikke ganske kortvarig Forbindelse, hvorved Intet præjudiceres med Hensyn til den Maade, hvorpaa en mulig senere mere fast Forbindelse skal tilveiebringes. — Med Hensyn til de jydske Jernbaner har jeg allerede i mit første Foredrag gjort den samme Betragtning gjældende, som senere af forskjellige ærede Medlemmer af Udvalget er udtalt, nemlig den, at man gaar bort fra den Forudsætning, under hvilken Loven af 1868 blev til, hvis man som Betingelse for at paabegynde disse Jernbaneaanlæg vil kræve, at der skal være tilveiebragt en Overenskomst om, hvorledes hele den Sum, som Anlæggets Fuldbendelse kræver, skal tilveiebringes, og navnlig hvis man forud kræver Enighed om, at dette Beløb, eller i alt Fald en Del deraf, skal tilveiebringes ved en særegen extraordinær Skat. Derimod har jeg

paa den anden Side fremhævet, at Regjeringen er i sin fulde Ret, naar den kræver som Betingelse for at paabegynde Anlægget, at den Del af Udgifterne, som i hvert enkelt Finansaar vil medgaa, skal være bevilget paa Finansloven. Naar den ærede Minister med stor Styrke, ja endog saa, paa en adbarende Maade, gjør gjældende, at disse 300,000 Rd. egentlig betyde 4 Millioner, kan jeg derfor ikke tillægge denne Subvending stor Betydning. Den ærede Minister siger, at vi her ville forpligte os til at bevilge 4 Millioner Rd. inden 1ste Juli 1874, men dette have vi allerede forpligtet os til ved Loven af 1868, saa det er ikke noget Nyt. Det er selvsølgelig Forudsætningen, at ikke ganske ordinære Forhold, f. Ex. Krigsforhold, træde til, thi i saa Fald er der ikke Tale om at gennemføre Loven; men under normale Forhold ere vi forpligtede, og der kan kun være Tale om hvorledes Midlerne for de enkelte Finansaar skulle tilveiebringes, samt om at fordele Totalsummen paa de forskjellige enkelte Finanslove. Den Betragtning, som har bragt Udvalgets Flertal til ikke at tiltræde dette Forslag under Nr. 20, var navnlig den, at man ikke vilde paanøde Ministeren Penge, der ikke vare forlangte, og tillige gjorde den Betragtning sig gjældende hos Flertallet, at man ikke kunde negte, at der i finansiel Henseende var Grund til at gjøre nogen Udskættelse med Paabegyndelsen af disse Anlæg, naar blot ikke deres Fuldbendelse i rette Tid blev bragt i Fare. Man har troet i saa Henseende at kunne gaa ud fra de Erklæringer, der foreligge saavel fra Regjeringens som fra dens tekniske Konsulenters Side, og hvorefter der i saa Henseende ikke vilde være nogen Fare. Den første af disse Vanskeligheder er paa en Maade fjernet, idet man ikke kan sige, at Ministeren har frabedt sig denne Bevilling, i alt Fald har han ikke med synderlig Styrke modsat sig den, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det er en eiendommelig Maade, hvorpaa den ærede Minister tilbød at ville tage imod den. Han sagde nemlig først, at Vanskeligheden ved denne Bevilling var, at man derved bandt Staten til i en given Tid at gjøre visse store Udgifter, og derefter er-